

man paa Landet for at holde en saadan ofte ubethelig Vicitation maatte hente Auctionsdirecteuren maaffee langveis fra, medens man i Kjøbstæderne har ham ved Siden af sig. Forsaavidt det ærede Medlem særligt omtalte Vicitationer over Indkvartering, da er det mig ikke nærværende, hvorvidt der betales Gebyrer for saadanne Vicitationer. Hvis de requireres af Militairretaten, ville de vist kunne afholdes uden Gebyr, i alt Fald mod det modererede Gebyr, som er bestemt i en speciel Placat af atten Hundrede og nogle og Tjygethyve. Er det derimod Communen, der afholder dem, erkjen- der jeg, at der maa betales Gebyr.

N. Nasmussen: Jeg vilde gjerne sige et Par Ord om Forslaget under Nr. 33 til § 20. Jeg synes, at Bestemmelsen i § 20 er i fuldkommen Consequents med, hvad Rigs- dagen i forrige Samling vedtog i Landcommu- nalloven. Ligesom det der bestemtes, at Tvist mellem Sognene paa Landet og mellem tvende forskellige Amtsraad skulde afgjøres af Inden- rigsministeren, saaledes maa ogsaa det Fælles- skab, som der her er Tale om i § 20, afgjø- res af Ministeren. Dersom det blev fastsat, at et saadant Forhold skulde afgjøres ved Lov, vilde det efter Mening give Anledning til mange Bryderier og forhindre, at mange Forhold jævnedes, som nu ordnes ad fredelig Wei. Der bestaaer jo med Hensyn til Thing- og Arresthusene og maaffee ogsaa med Hensyn til andre Indretninger forskellige Overeens- komster mellem Kjøbstad og Land, som sta- digt ere Gjenstand for Forhandlinger, og hvor- ved der uafsladeligt maa finde Afgjørelser Sted af Indenrigsministeren. Men dersom der nu skulde blive Spørgsmaal om, at saadanne Overeenskomster vare for trykkende, til at Fællesskabet kunde vedblive at bestaae, saa synes det mig ogsaa at være i sin Orden, at det Fællesskab, som saaledes er bygget paa Overeenskomst, i alt Fald med Ministeriets Approbation, ogsaa nu igjen, naar Overeens- komsten ikke længer godt kan vedligeholdes, og naar de forskellige Meninger ikke længer godt kunne enes, bliver hævet af den samme Au- toritet, som har sanctioneret det. Det vilde dog efter min Mening see besynderligt ud, om

vi overlod store Anliggender i Landcommunerne til Amtsraadets Afgjørelse, men ikke i et saa- dant Tilfælde som det her omhandlede skulde kunne berolige os ved Indenrigsministeriets Afgjørelse. Det er derhos noget ganske Nyt, naar det paastaes, at de Forhold, hvorom der her er Tale, ere ganske anderledes end de Forhold, hvorom vi vedtog en anden Bestem- melse i forrige Samling. Der er ogsaa ofte Spørgsmaal af meget stor Betydning mellem to smaa Landcommuner, som Amtsraadet af- gjør; men ligesom jeg nu haaber, at Amts- raadet i saa Tilfælde vil træffe sin Afgjørelse efter, hvad billigt og rigtigt kan være, saaledes har jeg for mit Vedkommende ogsaa Tro til, at Indenrigsministeren i ethvert Tilfælde vil træffe det Rette, efter at de to forskellige Autoriteter have havt Leilighed til at udtale sig tydeligt om Sagen, og i saa Henseende synes det mig, at enhver af Parterne maa kunne være tilfreds. Vel vil jeg indrømme, at vi skulde iye saa lidt som muligt til Mini- steriets Afgjørelse; men det er jo nu engang blevet saa, at vi gjøre det i mangfoldige Til- fælde, og det vil derfor være for Intet at regue, at vi ogsaa medtage dette ene Tilfælde. Det vil derimod efter min Mening give An- ledning til, at end ikke det ubetheligste Mel- lemstående vil komme til mindelig Afgjørelse mellem tvende Autoriteter, naar den Tanke staaer i Baghaanden, at de kunne faae Træt- ten stilt ad ved Lov. Som Forholdet nu er, vide de, at, hvis de ikke kunne enes, saa af- gjør Ministeriet Sagen, og det bidrager efter min Mening meget Mere til Estergivenhed fra alle Sider, end det vilde gjøre, naar de vidste, at de, hvad enten Forholdet var stort eller smaat, kunde iye til at faae det afgjort ved Lov. En saa fuldstændig Eiendomsret over de paagjældende Anliggender finder der dog neppe heller Sted, at det skulde være nødvendig af den Grund at træffe en saadan Bestemmelse. De ere byggede paa Resolutioner, ere simple contractmæssige Forhold, stiftede under Forud- sætning af, at de ligesaa godt kunde ophæves, som de vare blevne til.

Rehmann: I hvad den sidste ærede Tale anførte, laa der to Misforstaaelser, som